

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/256/2020
Identifikačné číslo spisu:	7118200918
Dátum vydania rozhodnutia:	27.10.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Mario Dubaň
Funkcia:	súdca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:7118200918.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Z.P. G., bývajúcej v C. I. XX, zastúpenej JUDr. Tiborom Šafárikom, advokátom so sídlom v Košiciach, Štúrova 20, proti žalovanému Mesto Košice, Trieda SNP 48A, Košice, IČO: 00 691 135, o zaplatenie ušlého zisku 4.000,- eur, vedenom na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 24C/3/2018, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 9. októbra 2019 sp. zn. 9Co/416/2018, takto

rozhodol:

Dovolanie odmieta.

Žalovanému priznáva nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice I (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 8. marca 2018 č. k. 24C/3/2018-35 výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni 4.000,- eur v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku a II. žalobkyni priznal náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 75,54 %. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil ustanoveniami § 415, § 420 ods. 1, § 442 ods. 1 a § 123 Občianskeho zákonníka a vecne tým, že žalobkyňa rozšírila pôvodne uplatnený nárok na zaplatenie 700,- eur ešte v roku 2013 o ďalšiu sumu vo výške 3.300,- eur a žiadala, aby vzhľadom na trhovú hodnotu nájomného za parkovanie súd zaviazal žalovaného titulom ušlého zisku na zaplatenie sumy 4.000,- eur, na tom základe, že zavineným konaním žalovaného nemohla využívať parkovacie miesta na predmete svojho vlastníctva a uplatňovaný ušlý zisk by mohla získať v prípade, ak by parkovacie miesta, ktoré mala k dispozícii podľa projektovej dokumentácie, mohla prenajímať iným osobám. Okresný súd mal za to, že žalobkyňa v konaní preukázala nielen hypotetickú možnosť prenajímania vytvorených parkovacích miest, ale aj reálnu možnosť prenajímať tieto miesta konkrétnym záujemcom. Pri svojom rozhodovaní vo vzťahu k príčinnej súvislosti vychádzal z toho, že nebyť protiprávneho konania žalovaného, ktorým zasiahol do tejto reálnej možnosti, žalobkyňa mohla dosiahnuť majetkový prínos. Vzhľadom na existujúci stav bola však žalobkyňa vylúčená z možnosti využívať jedno zo základných oprávnení vlastníka v zmysle ustanovenia § 123 Občianskeho zákonníka a to nakladať s predmetom svojho vlastníctva, ktoré zahŕňa aj právo vec prenajímať iným osobám. Úvahy o výške priznaného ušlého zisku súd prvej inštancie založil na tom, že pri hodnote nájmu 1.200,- eur za jedno parkovacie miesto ročne, žalobkyni ušiel zisk za tri parkovacie miesta vo výške 3.600,- eur ročne,

čo za dva roky predstavuje ušlý zisk vo výške 7.200,- eur. Dodal, že aj v prípade, že by súd vychádzal z nižšej hodnoty nájmu v zmysle Prevádzkového poriadku pre zónu plateného parkovania v meste Košice, tak pri hodnote nájmu 1.100,- eur za jedno parkovacie miesto ročne, by žalobkyni ušiel zisk za tri parkovacie miesta 3.300,- eur ročne, čo za dva roky predstavuje ušlý zisk 6.600,- eur. Keďže sa žalobkyňa domáhala priznania ušlého zisku v nižšom rozsahu (4.000,- eur), súd prvej inštancie žalobe vyhovel. O trovách konania rozhodol podľa zásady úspechu v konaní v zmysle § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) na odvolanie žalovaného rozsudkom z 9. októbra 2019 sp. zn. 9Co/416/2018 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietol a žalovanému priznal (voči žalobkyni) náhradu trov konania v rozsahu 57,80 %. Podľa názoru odvolacieho súdu sa okresný súd dopustil právnej vady rozhodnutia, čím mal daný odvolací dôvod uvedený v § 365 ods. 1 písm. h/ CSP, t. j. rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Vyzdvihol zásadu, že je to súd, ktorý pozná právo, a preto je povinný ho v sporoch na zistený skutkový stav aj správne aplikovať. Súdu prvej inštancie vyčítal, že síce použil správny právny predpis, ale ho na zistený skutkový stav nesprávne vyložil. Ozrejmil, že ustanovenie § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka upravuje spôsob a rozsah náhrady škody a hoci okresný súd správne konštatoval, že ušlý zisk predstavuje to, čo poškodenému ušlo v dôsledku spôsobenia škody, t. j. že nedošlo k zväčšeniu (rozmnôženiu) majetku, hoci sa to pri predpokladanej činnosti, resp. s ohľadom na pravidelný beh vecí dal očakávať, dôsledne sa nevyrovnal s ďalším dôležitým aspektom, že posudzovaní ušlého zisku nepostačuje len pravdepodobnosť zvýšenia majetku poškodeného v budúcnosti, ale musí byť stanovené naisto, že pri pravidelnom behu vecí, pokiaľ by nebolo protiprávneho konania škodcu, mohol poškodený dôvodne očakávať zvýšenie svojho majetku. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/1/2011 (podľa správnosti sp. zn. 5MCdo/1/2011, pozn. dovolacieho súdu) v zmysle ktorého pri výške ušlého zisku je určujúce, akému majetkovému prospechu, ku ktorému malo reálne dôjsť, zabránilo konanie škodcu, resp. o aký reálne dosiahnuteľný (nie hypotetický) prospech poškodený prišiel s tým, že je nutné vychádzať z čiastky, ktorú by v predmetnom období za obvyklých podmienok poškodený získal s prihliadnutím na náklady vynaložené na dosiahnutie tohto zisku, prípadne na náklady na dosiahnutie tohto zisku potrebnými. Podrobil kritike také posúdenie vecí súdom prvej inštancie, na základe ktorého bol reálne dosiahnuteľný zisk (nie predpokladaný) vyvedený zo skutočnosti, že v rozhodnom období tri subjekty mali záujem o prenájom parkovacieho miesta od žalobkyne na uvedenom mieste a žalobkyňa preukázala nielen hypotetickú, ale aj reálnu možnosť, prenajímať tieto miesta konkrétnym záujemcom. V tejto súvislosti krajský súd ozrejmil, že záujem o prenájom parkovacích miest ešte nemožno stotožňovať s reálne dosiahnuteľným (nie hypotetickým) prospechom, o ktorý poškodený prišiel. Ušlý zisk znamená stratu očakávaného prínosu, avšak podľa odvolacieho súdu, pri posudzovaní nároku žalobkyne okresný súd opomenul na to, že zvýšenie majetku poškodeného v budúcnosti musí byť stanovené naisto, že pokiaľ pri pravidelnom behu vecí by nebolo protiprávneho konania škodcu, poškodená mohla dôvodne očakávať zvýšenie svojho majetku. Z vykonaného dokazovania takáto skutočnosť pre odvolací súd (reálne dosiahnuteľný prospech) nevyplývala. Dôvodil, že dôkazy uvádzané okresným súdom svedčia iba o tom, že uvedené tri subjekty prejavili záujem v dňoch 1. a 11. mája 2015 a 1. októbra 2015 o parkovacie miesta, ktoré ale nezodpovedajú žalovanému obdobiu, za ktoré si žalobkyňa uplatnila nárok za ušlý zisk (17. februára 2013 až 17. februára 2015). Z týchto dôvodov odvolací súd dospel k záveru o nesprávnom právnom posúdení vecí súdom prvej inštancie v procese aplikácie právneho predpisu na zistený skutkový stav a preto napadnutý rozsudok zmenil a žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 396 ods. 1, ods. 2 CSP a § 255 ods. 1 CSP.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie s tým, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu závisel od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP). Uviedla, že rozhodovacia prax v sporoch s podobným skutkovým základom kreje teoretické východiská pre rozhodnutie a to výkladom podstatných pojmov dôležitých pre riešenie veci. Generalizujúcim spôsobom krajskému súdu vyčítala, že sa odvolal iba na jediný rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/195/2015 z 29. marca 2015, pritom sa ale dopustil chyby pri

presvedčení, že jeho aplikácia je možná iba smerom k zamietnutiu žaloby. V tom videla odklon od rozhodovacej praxe, pretože táto neznemožňuje vyhodnotiť variabilný skutkový stav opačným spôsobom. Namietala nedostatky v odôvodnení samotného rozhodnutia, keď odvolací súd nepovažoval za potrebné dať najavo, že pozná rozdiel medzi hypotetickým a reálne dosiahnuteľným ziskom a jednak presvedčivo nevyargumentoval, čo v konkrétnom prípade považuje, či nepovažuje za „pravidelný beh vecí“. Mala za to, že ušlý zisk je z povahy vecí vždy hypotetický, pretože jeho ustálenie si vyžaduje zodpovedanie otázky, čo by sa stalo, keby k protiprávnemu konaniu (škodovej udalosti) nebolo došlo. Ďalej oponovala právnym názorom odvolacieho súdu úvahou, že veď vo všeobecnosti ľudská skúsenosť umožňuje predpokladať, že pri normálnom behu vecí vynakladá každý vo svojich záležitostiach náležitú starostlivosť. V tomto konaní nič nenasvedčuje tomu, že by to tak nebolo; zdôraznila, že ak teda nič nesvedčí o opaku, možno na základe skúseností vychádzať z akejsi mimozákonnej domnienky, že žalobkyňa ako poškodená by dosiahla zisk rovnako, ako ho dosiahli a dosahujú vlastníci parkovísk alebo vhodných dvorov. Nedostatok parkovacích možností takmer v každom meste je notorietou, Košice nevynímajúc. Dovolanie žalobkyňa uzavrela konštatovaním, že v jej postavení neexistovalo žiadne „keby“, bez splnenia ktorého by nemohla pri riadnom, pravidelnom chode vecí zisk dosahovať s tým, že infantilné námietky žalovaného nemožno považovať za dôkaz opaku. Preto je podľa jej názoru právne hodnotenie zisteného skutkového stavu odvolacím súdom ďaleko od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Vzhľadom na uvedené navrhla, aby dovolací súd napadnuté rozhodnutie zmenil a žalobe vyhovel.

4. Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu nesúhlasil s uplatnenými dovolacími dôvodmi s tým, že dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu je vecne správny a dostatočne odôvodnený. Navrhol podané dovolanie ako nedôvodné podľa § 448 CSP zamietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

8. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

9. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

10. Žalobkyňa prípustnosť podaného dovolania vyvodzovala z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Krajskému súdu zovšeobecňujúcim spôsobom vytýkala, že jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, avšak bez ďalšej konkretizácie nesprávnej aplikácie niektorého z použitých ustanovení § 415, § 420 ods. 1, § 442 ods. 1 a § 123 Občianskeho zákonníka na zistený skutkový stav. Právnym posúdením veci je pritom aplikácia práva na zistený skutkový stav; je to činnosť súdu spočívajúca v podradení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej norme, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Súd pri tejto činnosti rieši právne otázky (questio iuris). Právne posúdenie je všeobecne nesprávne, ak sa súd dopustil omylu pri tejto činnosti, t. j. ak posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá, alebo správne určenú právnu normu nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval.

11. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov dovolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“. V zmysle záverov najvyššieho súdu vyjadrených v rozhodnutí publikovanom ako judikát R 71/2018 patria do pojmu „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu“ predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Súčasťou ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu je tiež prax vyjadrená opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali. Do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletine Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I., II. a IV. vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986.

12. Aby na základe dovolania podaného podľa uvedeného ustanovenia mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 432 ods. 1 CSP), musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP (porovnaj 2Cdo/203/2016, 3Cdo/216/2017, 4Cdo/64/2018, 6Cdo/113/2017, 7Cdo/95/2017 a 8Cdo/95/2017). K posúdeniu dôvodnosti dovolania (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení) môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania. Aj právna úprava dovolacieho konania obsiahnutá v CSP, podobne ako predchádzajúca právna úprava, dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania.

13. Otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP môže byť len otázka právna (nie skutková otázka). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Otázkou relevantnou podľa tohto ustanovenia môže byť len právna otázka, na ktorej spočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu. Otázky síce riešené súdmi v priebehu konania, avšak netvoriace základ ich rozhodnutí, nemajú relevanciu v zmysle tohto ustanovenia. Predmetná otázka musí byť zároveň procesnou stranou nastolená v dovolaní. Právne otázky, dovolateľom v dovolaní nenastolené a nepomenované, nemajú relevanciu z hľadiska prípustnosti dovolania podľa tohto ustanovenia.

14. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, by tak mal dovolateľ

konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, vysvetliť (a označením rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a napokon uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená. Len polemika dovolateľky s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia, alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

15. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou v dovolaní vymedzená jasným, určitým, zrozumiteľným spôsobom, ktorý umožňuje posúdiť prípustnosť (prípadne aj dôvodnosť) dovolania. Pokiaľ dovolateľ v dovolaní nevymedzí právnu otázku, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach (predpokladoch) o tom, ktorú otázku mal dovolateľ na mysli; v opačnom prípade by jeho rozhodnutie mohlo minúť zákonom určený cieľ. V prípade absencie vymedzenia právnej otázky nemôže dovolací súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým ani vyhľadávať všetky (do úvahy prichádzajúce) rozhodnutia dovolacieho súdu, ktoré sa týkajú danej problematiky; v opačnom prípade by uskutočnil dovolací súd prieskum priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj (konkrétne) cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP (pozri Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. BECK, str. 1382 a rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/6/2017, sp. zn. 3Cdo/28/2017).

15.1. Dovolací súd v tejto súvislosti poukazuje aj na judikovaný právny záver ústavného súdu (sp. zn. II. ÚS 172/03), v zmysle ktorého „ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípade zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane“. Aj z ďalších rozhodnutí ústavného súdu (napr. nálezy sp. zn. I. ÚS 115/2020, I. ÚS 336/2019) vyplýva požiadavka na náležité posúdenie dovolania vo vzťahu k jeho prípustnosti - „pri posudzovaní toho, či dovolateľ dostatočne vymedzí právnu otázku, je potrebné, aby sa najvyšší súd pokúsil autenticky porozumieť dovolateľovi - jeho textu ako celku, ale na druhej strane nesmie ani dotvárať vec na úkor procesnej protistrany. Ide o dialóg, ale nie o právnu pomoc. Nie je úlohou najvyššieho súdu „hádať“, čo povedal dovolateľ, ale ani vyžadovať akúsi dokonalú formuláciu právnej otázky“. V tomto kontexte ústavný súd vyžaduje, aby právna otázka z dovolania jasne vyčnievala a takisto aby z dovolania vyčnievalo aj právne posúdenie veci, ktoré pokladá dovolateľ za nesprávne s uvedením toho, v čom má spočívať táto nesprávnosť; preto musí pripraviť jasné, vecné a zmysluplné vymedzenie namietaného nesprávneho právneho posúdenia spornej právnej otázky.

16. Zároveň je potrebné uviesť, že správnosť súdmi riešených skutkových otázok nemôže byť v dovolacom konaní podrobená meritornému prieskumu, lebo dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP); skutková okolnosť (t. j. skutková otázka, resp. riešenie skutkovej otázky) z hľadiska § 421 ods. 1 CSP je irelevantná.

17. Z obsahu dovolania žalobkyne je zrejmé, že žalobkyňa zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom (advokátom) nepostupovala v súlade s vyššie definovanými požiadavkami pre uplatnenie dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, keď jasne nevymedzila konkrétnu právnu otázku, na riešení ktorej založil odvolací súd svoje rozhodnutie a neoznačila kvalifikovaným spôsobom žiadne konkrétne rozhodnutie, stanovisko, judikát najvyššieho súdu (ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu) od záverov, ktorého sa mal odvolací súd odkloniť a neuviedol, ako by mala byť táto otázka správne riešená. Dokonca mylne označila (sp. zn. 5Cdo/195/2015 z 29. marca 2015) to rozhodnutie najvyššieho súdu, z ktorého odvolací súd „čerpal“ svoje právne východiská. Pretože ako vyplýva z ods. 16 odôvodnenia napadnutého rozsudku, rozhodnutie, z ktorého krajský súd citoval základné kautely umožňujúce priznanie ušlého zisku v sporovom súdnom konaní, je rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 5MCdo/1/2011 z 29. októbra 2012, časť odôvodnenia ktorého citoval a z ktorého o. i. vyplýva, že: „...ušlý zisk ako druh majetkovej ujmy (škody) spočíva v nedosiahnutí toho, čoho by poškodený pri neexistencii škodnej udalosti za normálnych okolností, pri pravidelnom behu vecí, dosiahol. Ušlý zisk

teda znamená stratu očakávaného prínosu. Pri posudzovaní ušlého zisku nepostačuje len pravdepodobnosť zvýšenia majetku poškodeného v budúcnosti, ale musí byť stanovené naisto, že pri pravidelnom behu vecí, pokiaľ by nebolo protiprávneho konania škodcu, mohol poškodený dôvodne očakávať zvýšenie svojho majetku. Pri výške ušlého zisku je určujúce, akému majetkovému prospechu, ku ktorému malo reálne dôjsť, zabránilo konanie škodcu, resp. o aký reálne dosiahnuteľný (nie hypotetický) prospech poškodený prišiel. Je teda nutné vychádzať z čiastky, ktorú by v predmetnom období za obvyklých podmienok poškodený získal s prihliadnutím na náklady vynaložené na dosiahnutie tohto zisku, prípadne na náklady na dosiahnutie tohto zisku potrebnými.“

17.1. Dovolateľka v súvislosti s uplatneným dovolacím dôvodom podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP uviedla iba všeobecnú charakteristiku nesprávností zo strany odvolacieho súdu, ktorý podľa jej názoru, nepovažoval za potrebné dať najavo, že pozná rozdiel medzi hypotetickým a reálne dosiahnuteľným ziskom a jednak presvedčivo nevyargumentoval, čo v konkrétnom prípade považuje, či nepovažuje za „pravidelný beh vecí“. Namietala nesprávne právne posúdenie predpokladov pre vznik škody s poukazom na doktrínu ušlého zisku a jeho všeobecnú pojmovú charakteristiku, keď okrem iného zdôrazňovala, že ušlý zisk je z povahy vecí vždy hypotetický, pretože jeho ustálenie si vyžaduje zodpovedanie otázky, čo by sa stalo, k protiprávnemu konaniu (škodovej udalosti) nebolo došlo. Dovolateľka tiež uviedla, že v jej postavení neexistovalo žiadne „keby“, bez splnenia ktorého by nemohla pri riadnom a pravidelnom chode vecí dosahovať zisk s tým, že infantilné námietky žalovaného nemožno považovať za dôkaz opaku. V čom konkrétne sa mal odvolací súd odkloniť od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu však dovolateľka neuviedla a uvedené vymedzenie nebolo možné ani vyabstrahovať z dovolania ako celku, bez toho, aby bola znevýhodnená procesná protistrana (žalovaný). Generalizujúca a strohá oponentúra žalobkyne, že právne hodnotenie zisteného skutkového stavu odvolacím súdom je ďaleko od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, nie je sama osebe spôsobilá založiť prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

17.2. Ako už bolo vyššie uvedené, len polemika dovolateľky s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky napr. tým, že ak nič nesvedčí o opaku toho, že pri normálnom behu vecí vynakladá každý vo svojich záležitostiach náležitú starostlivosť, možno na základe skúseností vychádzať z akejsi mimozákonnej domnienky, že žalobkyňa ako poškodená by dosiahla zisk rovnako, ako ho dosiahli a dosahujú vlastníci parkovísk alebo vhodných dvorov, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a/ CSP (porovnaj rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/203/2016, 3Cdo/6/2017, 3Cdo/67/2017, 4Cdo/95/2017, 7Cdo/140/2017).

17.3. Pre úplnosť považuje odvolací súd za žiaduce zdôrazniť, že krajský súd rozhodnutie založil predovšetkým na konštatovaní, že zvýšenie majetku poškodeného v budúcnosti musí byť stanovené naisto, že pokiaľ pri pravidelnom behu vecí by nebolo protiprávneho konania škodcu, poškodená mohla dôvodne očakávať zvýšenie svojho majetku; z vykonaného dokazovania takáto skutočnosť pre krajský súd (reálne dosiahnuteľný prospech) nevyplývala, nakoľko dôkazy uvádzané okresným súdom svedčia iba o tom, že tri subjekty prejavili záujem v dňoch 1. a 11. mája 2015 a 1. októbra 2015 o parkovacie miesta, ktoré ale nezodpovedajú žalovanému obdobiu, za ktoré si žalobkyňa uplatnila nárok za ušlý zisk (17. februára 2013 až 17. februára 2015). K tomu hodno poznamenať, že otázka splnenia predpokladov pre vznik zodpovednosti za škodu, teda to, či v konkrétnom prípade boli vznik škody a príčinná súvislosť preukázané alebo nepreukázané, nie je otázkou interpretácie práva (s možnými rôznymi prístupmi k nej), ale otázkou dostatku či naopak nedostatku skutkových zistení pre jeden alebo druhý možný záver - a teda primárne vecou dokazovania (vyhodnotenia skutkových zistení potrebných pre formulovanie následného právneho záveru, či je zodpovednosť za škodu daná alebo nie). V takomto prípade sa potom dovolaciemu súdu javí, že námietky dovolateľky smerovali skôr k vyhodnoteniu jednotlivých skutkových okolností, čo sa samo osebe vymyká z rámca pojmu „právna otázka“.

18. Dôvodom pre odmietnutie dovolania je skutočnosť, že dovolateľkou uplatnený dovolací dôvod nebol vymedzený spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 v spojení s § 421 ods. 1 CSP. Dovolateľka zastúpená advokátom, totiž označila za dovolací dôvod nesprávne právne posúdenie vecí podľa § 421 ods. 1 písm.

a/ CSP, no podľa názoru dovolacieho súdu podmienky prípustnosti dovolania podľa § 421 CSP neboli splnené, keď žalobkyňa v dovolaní nekonkretizovala právnu otázku, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a neoznačila rozhodnutia dovolacieho súdu vyjadrujúce právne názory, od ktorých sa odvolací súd odklonil a zaujal iný právny názor, než aký v konkrétnej právnej otázke zaujal dovolací súd vo svojich rozhodnutiach. Z tohto dôvodu dovolací dôvod nebol žalobkyňou vymedzený spôsobom uvedeným § 431 až § 435 CSP. Absenciu takej náležitosti považuje CSP za dôvod pre odmietnutie dovolania podľa § 447 písm. f/ CSP.

19. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobkyne odmietol podľa § 447 písm. f/ CSP ako dovolanie, v ktorom dovolací dôvod nie je vymedzený spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP.

20. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

21. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.